

Catharina Hildegardus Bausch Greeve

Geboren op 14.12.1908 te Rotterdam (Schiebroek) en overleden te Horn in 21.10.1972

Geboren in een tuinders familie Greeve moest er hard gewerkt worden in de tuin van het tuindersdorp "Schiebroek". Haar vroeg overleden vader was een van de pioniers die in deze polder begonnen is begin 1900. Helaas is er altijd sprake geweest van slechte grond.

Haar moeder meisjes naam Vonk, was klein van stuk maar met een heel sterk karakter.

Zeer gelovig, orthodox katholiek, had zij goed de wind er onder. Alle jongens Dries, Koos, Cor en Johan werkten op de tuin en de meisjes Katrien en Marie moesten naast het huishouden ook mee werken

Ondanks de "armoede" was de familie vergeleken met de werkende boeren klasse welvarend genoeg

om op tal van gebieden actief te zijn. Het kleine dijkwoninkje werd vervangen door een nieuw groot huis. Het bruiste er altijd van "leven" op de tuinderij en het hoge huis aan de Erasmussingel in Schiebroek vertelde mijn moeder. Een familie orkest was het middelpunt en de latere "verloofdes" maakten er deel van uit. Moeder Greeve (Mensje genoemd) was een heftig aanhangster van het Esperanto, schaken en tal van spelletejes, dus moest de hele familie hier aan geloven.

Schaatsen was in de winter dikwijls mogelijk op sloten en plassen rondom het huis. Het huis was een steens gebouwd met de typische behang op jute methode en het was er stervens koud ook al was er een verwarming installatie aanwezig met loodzware Van Heijst kolomradiatoren.

De kerk was sterk aanwezig binnen de familie Greeve. Er moet in die tijd een orthodoxe groep katholieken geleefd hebben in Schiebroek waar tal van lekenordes bestonden. Mijn oma was lid van de franciscaner orde en is in bruin habijt compleet met een boetegordel vol knopen (extra pijn) begraven. Marie het jongere zusje van Katrien wilde altijd in het klooster maar haar 'bruidschat' is nooit toereikend geweest om op een behoorlijk niveau in te treden. Het is er nooit van gekomen tot verdriet van tante Marie. Er is behoorlijk wat afgebeden door de meisjes Greeve. Dit kwam later, wonende in het Limburgse pelgrimsoord "kapel aan 't Zandt" nog mer tot uitdrukking want het Rijke Roomse leven was in het Zuiden van het land op haar hoogste punt.

Mijn Vader woonde in Hilgersberg (Adrianalaan) en was protestant. Dat was in die tijd van haat en nijd tussen katholieken en protestanten uit den boze. Het moet een prestatie van formaat geweest zijn dat mijn vader door de familie Greeve geaccepteerd is. Door de crisistijd heeft hun verlovingsperiode heel lang geduurd. Mijn vader heeft een tijdje nog in de zaak van mijn opa Bausch gewerkt maar de verhouding tussen vader en zoon is nooit goed geweest. Toen hij eindelijk een baan als vertegenwoordiger kreeg bij het hedendaagse Unilever om het "zakje blauw" (een bleekmiddel met wereldpatent) in Limburg te verkopen ging een nieuwe wereld voor hen open.

Gehuwd op 14 Mei 1936 in Schiebroek, gaat ze op huwelijksreis naar de Ardennen in België. Heerlijk gezamenlijk op een tandem werd de tocht naar Remouchamps ondernomen. Dit "ondernemende" was een karakter eigenschap van mijn moeder Katrien die in tegenstelling tot mijn vader Johan veel meer durfde.

Haar tijd was niet gemakkelijk, met twee wereldoorlogen en de lange economische crisis in Nederland die door toedoen van Colijn veel te lang duurde. Mijn vader was een mondaine man die veel in de binnenstad van Rotterdam te vinden was en hij contrasteerde enorm met de boerenjongens van Greeve.

Haar moeder en haar ongehuwde zuster Marie waren heilig. Zij heeft lang heimwee naar Schiebroek gehad en greep elke gelegenheid aan om de tocht naar het Rotterdamse te ondernemen.

Direct na het bombardement in Rotterdam op 14 mei 1940, bij aanvang tweede wereld oorlog, zijn ze nog naar Rotterdam gefietst met ieder van een van de tweeling voorop de fiets.

Voor mijn vader moet dat geen probleem zijn geweest want die fietste met zijn handel heel Limburg af.

Wij woonden toen in het nieuwe huis op de scheidingsweg nr.32 alwaar wij de oorlog doorstaan hebben die in Roermond lang geduurd heeft.

Een vreemd verhaal doet de ronde. Dat mijn moeder officieel geen kinderen kon krijgen.

Het heeft altijd aan Heilige Maria van de Kapel gelegen dat zij per verrassing zelfs een tweeling ontving.

In het deftige huis op Schöndelen, tegenover het tegenwoordige verpleegtehuis Camillus, is het dan een drukke van belang. Tante Marie heeft ons toen, maar ook later, geweldig geholpen al was mijn vader er niet altijd gelukkig mee.

In het dorpje, dat de kapel in 't Zandt in feite, was moet mijn mondaine vader met zijn familie al vroegtijdig een "gangmaker" zijn geweest.

Het prille geluk werd echter al spoedig met de inval van de Duitsers verstoord. Toch heeft mijn moeder dankzij haar sterk karakter en improvisatie vermogen, de Greeves eigen, veel kunnen bereiken. Vanuit de tuin uit Schiebroek kwamen regelmatig "voedsel pakketten met vooral bonen en voor mijn vader zelf gemaakte zwarte sigaretten. Gedurende de laatste oorlogs dagen zijn echter de prachtige antieke meubels aan boeren verkocht in ruil voor eten. Vanaf September 1940 is het leven in Roermond een hel geweest zijn omdat de opmars van de geallieerden stopte tot vlakbij Roermond. Voor het bouwen van verdedigingswerken (Schansen) moeten alle beschikbare manen tussen 16 en 60 zich melden. Er wordt dan massaal ondergedoken, zo ook mijn vader. Hij weigerde, zelfs na de beruchte fusielering van de 14 opgepakte mannen - bekend als het verraad aan de Scheidingsweg - zich aan te geven.

Bij een van de laatste groepen zijn wij geëvacueerd naar Friesland (Twijzel) in een door Engelse vliegtuigen beschoten veetrein. Wij ontsnapten aan de dood omdat mijn ouders met ieder eentje van ons uit de trein in een greppel doken. Na de aanval markeerden witte lakens de doden.

Toen wij in Mei 1945 weer terug waren in ons leeggestolen huis stond een paar dagen later een magere Oom Koos aan de deur Hij had het deportatiekamp in Duitsland overleefd.

Na de oorlog:

Achter het huis aan de Scheidingweg waren korenvelden. Tante Marie kwam dikwijls met oom Koos en Tante Beb mee om hun peetkinderen te verwennen, zelf hadden zij geen kinderen.

Dit waren hoogtij dagen voor mijn moeder die hiervan geweldig genoot en de kerk was dichtbij!

De plechtige missen, de vele processies, de heilige congregatie en niet te vergeten het drukke straatleven van onze put Alfonsus.

Na de oorlog is haar jongste broer Johan getrouwd met een oorlogs weduwe met vier dochters. Plotseling kregen wij er vier nichtjes bij die woonden met hun bloemenwinkel aan de Stadhoudersweg dichtbij onze grootouders Bausch die op de Nobelstraat woonden. Vele dagen in December, meestal alle feestdagen, die wij in Rotterdam doorbrachten werden bij tante An en oom Jo doorgebracht. De nichtjes Ineke en Jenny die van onze leeftijd waren brengen in 1947 een zomervakantie door in Roermond. Het is dan de warmste zomer van de eeuw en wij gingen te fiets, gewoonte getrouw naar het openluchtbad De Heelder Peel. Omdat wij nogal zwakjes uit de oorlog waren gekomen moesten wij op dokters advies zoveel mogelijk in de zon en bossen zijn. Mijn moeder maakte daar geen probleem van en fietste dagelijks 10 km heen en terug naar de Peel.

Ook denk ik nog terug aan familie van Birgelen, een kinderloos echtpaar waarvan tante Beb een stijf been had en ome Ties de voorzitter van onze put was. Er werd heel wat afgekaart totdat Oom Ties plotseling overleden is. Ons leven was nogal druk omdat mijn moeder graag bij de gymnastiek, zwemmen of vrouwengilde en niet te vergeten de heilige familie was. Tel daarbij nog eens op alle activiteiten waarop ze

ons aangemeld had ; de verkenner, het kerkkoor, misdienaar in de kapel , voetballen bij Swift, zwemmen bij RZ, blazen bij de fanfare ,dan kan je een beeld krijgen van ons leven aan de Scheidingsweg 32.

Foto links is genomen in 1953. Zo te zien was de tuin weer eens opnieuw aangelegd. Mijn moeder was altijd al in de weer met de absolute hoogte punt ” de aankomst van de lente”. Dan werd het hele huis van binnen - en buiten schoon gemaakt en niet zo misselijk ook. Van het hoogste punt op de zolder tot het diepste punt in de kelder waar wij in de oorlog tijd zoveel hebben doorgebracht. Plezier was er genoeg in huis en buiten met burens. Helaas aan geld was gebrek. Zij verdiende extra geld met het naaien van petjes en andere feest artikelen. Ook de kermis van Wychen, waar zij “tap hulp “ was in een café van een vriendin Geurts is altijd een welkome bron van inkomsten geweest.

Daarvan kocht zij zich een SOLEX zodat ze ambulante werd en op koopjes jacht kon gaan.

Kamperen werd een volksvermaak nummer één. Dus werd er veel naar de Ardennen of de Eifel gereden met het autootje van mijn vader of met de Groente auto van Ome Koos. De tent die ze bij hun 25 jarige huwelijks feest in 1961 als cadeau kregen werd altijd wel weer door mijn Moeder verbouwd tot iets bungalowachtig. Er is heel wat afgenaaid in ons huis vooral later toen mijn vader een zelfstandig bedrijf had. Haar specialiteit was “ kappersschortjes” die door mijn vader verkocht werden zodat hij nog iets winst kon maken in zijn “groothandeltje”. Midden vijftiger jaren wordt de volleyclub Boemerang aan de Kapel opgericht. Na de voetbal periode bij Swift zijn we aan de volleybal gegaan en ook mijn moeder werd actief speelster van de senioren dames. Zij sprong ijverig met ons mee in de hoge hal om het plafond te raken terwijl ze die nooit kan –en zal aanraken. Met de familie Mouw trekken ze met het eerste team door Limburg om als trouwe supporter en “autobezitter” het team te begeleiden. In die periode krijgt ze met haar Solex een ernstig ongeluk waarbij ze in het ziekenhuis belandt. Daarna is zij aan sukkelen geslagen

Met de burens, de familie Wiermans, maken zij vele uitstapjes en terwijl met het echtpaar Gillisen wekelijks een partijtje bridge wordt gespeeld. Dan verlaten de zoontjes het huis om een eigen gezin te stichten en steekt mijn moeder haar gehele hebben en houden in het bouwen van een eigen huis. Eindelijk is na vele jaren touw trekken met de gemeente Rotterdam de verkoop en daarmee erfdeling van de tuinderij annex huis in Schiebroek beslecht. Samen met haar lievelingsbroer Koos uit Overschie, de burens Wiermans besluiten ze hun nadagen te slijten in een nieuw te bouwen huis in Swalmen. Veel plezier heeft ze aan de voorbereidingen en ze zien samen de toekomst optimistisch tegemoet. Ook vermeldenswaard is dat door de geboorte van kleinkinderen, Paul en Alexander, het heimwee naar Rotterdam verdwenen is.

Helaas pakt het anders uit want in 1967 wordt zij ziek en komt veelvuldig in het ziekenhuis terecht. De aandoening aan haar longen blijkt longkanker te zijn dat hardnekkig bestreden wordt. De laatste jaren ligt ze lang in het op longziekte gespecialiseerde ziekenhuis Hornerheide. Wanneer het dan weer beter ging, intussen was zij verhuisd naar Swalmen, kon ze tenminste nog een heel klein beetje van haar nieuwe huis genieten. De buurvrouw Wiermans is zo geschrokken van haar ziekte dat ze mijn moeder nooit in Horn of thuis in Swalmen heeft opgezocht. Zoveel angst voor besmetting had ze omdat zij dacht dat het TBC was. Na een hevige doodstrijd is mijn moeder in Horn op 21 October 1972 overleden en begraven te Swalmen. Oom Koos en buurman Anton Wiermans zijn kort daarna ook overleden zodat het hen niet gegeven is gezamenlijk aan de “Leenakker” in Swalmen oud te worden. Het leven kan anders lopen.

Albert J. Bausch